

Proféciaik, Isten ígéretei, figyelmeztetései. „Mikor fog beteljesedni, hogyan teljesedik be?” – kérdezhették Ámós idejében, és kérdezhetjük mi is. Mi az, ami már beteljesedett, hol tartunk most, mi lesz ezután? Különösen a 11–12. v-re gondolva.

A 9. versről („naplementét idézek elő délben”) Jézus halála jut eszünkbe: „sötétség lett az egész földön déltől...”. Akkor sokan felismertek valamit, mert „mellüket verve” tértek haza (Lk 23,48). Ekkor teljesedett be először: „néznek majd arra, akit átszúrtak, és siratják, mint az egyszülött Fiút” – Zak 12,10; Jn 19,37 – de ismét be fog teljesedni, amikor egész Izráel megismeri Krisztust.

„Gyászruhát borítok minden derékra...” – akik akkor meglátták Jézusban a Messiást, azok felismerték azt is, hogy elvesztek. De később hallhatták, hogy Jézus feltámadt – vagyis megszólalt az evangélium, a bizonyágtétel. Élő ige, benne az élő Krisztus életet adott annak, aki elfogadta. Annak adja ma is az életet, aki meglátja, hogy elveszett, de hisz Neki és kéri tőle.

Ez volt az első „éhség és szomjúság az Ige után”, amit Isten adott nemcsak Izráelben, hanem a pogányok között is. Ezért indulhatott el a misszió, és ezért volt eredményes. Nemcsak azon múlik, hogy Isten ad-e szavakat, kitartást stb. az igehirdetőknek, hanem azon is, hogy van-e éhség.

Az igazi éhség az, amikor „az Úr beszédének hallgatására” éheznek. Nem elégednek meg hamisítványokkal: Simon mágussal, Elimással, a maguk pogány vallásával, vagy a jócselekedeteikkel (ahogy Kornéliusz sem elégedett meg azokkal). – A hívő gyülekezetekben „természetes” (kellene, hogy legyen), hogy az Úr Igéjére éheznek, de ezekben is megjelentek hamis tanítások, amik ellen fel kellett venni a harcot.

Az ige utáni éhségre folyamatosan szükség van, enélkül a hívő, a gyülekezet élete is állóvíz lesz, „megposhad” és nem lesz misszió, nem lesznek új hívők.

Az éhséget Isten támasztja. Az kell hozzá, hogy az emberek ne elégedjenek meg mással, ne akarjanak az Ige helyett másba kapaszkodni. Így a más dolgokból, a „szalmaszálakból” való kiábrándulást is Isten Lelke támaszthatja, és ezért is könyöröghetünk.

Ezek a szalmaszálak: vallások, filozófiák, okkult hitek, gazdagság, ill. ezek keveréke. Ma válogatni lehet, „tudományos” stílusban hirdetik, hogy mindegyik egyforma. Ezek valóban adhatnak bizonyos erőt (leuralni másokat, vagy csupán elviselni dolgokat), kelthetik a szabadság érzését, de nem adnak életet, kapcsolatot Istennel. Az Istennel való kapcsolatban az a békesség van, amit Jézus „nem úgy ad, ahogyan a világ adja”. Minden más a világhoz tartozik.

„Vándorolnak tengertől tengerig... hogy keressék az Úr beszédét.” Nem találják. „Közel van hozzád az Ige, a szádban és a szívedben...” – annak, akit Isten megszólított, és aki meghallotta. – Később már figyelmeztet: „keressétek az Urat, amíg megtalálható...”. Ma még meg lehet találni az Úr beszédét: vannak hívő közösségek, hozzá lehet jutni Bibliához, élő, értékes igehirdetésekhöz. De hozzá lehet jutni hamis tanításokhoz is. Sokan megelégednek ezekkel, mert könnyű utat kínálnak: nem szólnak arról, hogy Isten szent, hogy az ember bűnös, hogy meg kell aláznom magamat Isten előtt és kegyelmet kell kérnem.

Lesz olyan korszak, amikor az Ige sem írott formában nem lesz megtalálható, se nem hangzik igehirdetés, bizonyágtétel formájában. Izráel ilyet is átélt a Jézus előtti 400 évben, amikor már nem voltak újabb próféták, de ezzel Isten Krisztus érkezését készítette elő, várakozást támasztott. – Krisztus eljött, de elutasították, és most „futkosnak” (szétszórattak), de még mindig csak kevesek keresik az Igét és Krisztust, akiről az Ige bizonyágot tesz (Jn 5,39).

A „keresztény világban” is voltak olyan időszakok, amikor nem lehetett tiszta igét hallani, de Isten adott kimenekedést: reformációt, megújulásokat, ébredéseket. Ekkor is csak kevesek keresték az Igét, nem mindenki tért meg, de akik megtértek, azokat Isten megerősítette: felkészítette arra az időre, amikor ismét nehéz volt meghallani az Igét és kiállni mellette: a reformáció idején az

ellenreformációra, a II. világháború utáni ébredéskor a diktatúrára. Ma fel vagyunk-e készülve olyan időre, amikor újra nem lehet tiszta igét hallani, csak hamis üzeneteket?

„Akik Samária bűnére esküsznek...” (pénz, okkult dolgok, pogányság), azok továbbra sem találják meg az Urat, még ha van is bennük vágyódás (kíváncsiság) iránta. Ezért halnak szomjan. Nem lehet két úrnak szolgálni, kétféle vízből inni: a más dolgokkal való jóllakás akadálya annak, hogy az Ige tápláljon engem. Isten támasztja az éhséget és kínálja az élet kenyerét és az élő vizet. Mi már megkaptuk, élünk belőle folyamatosan, könyörögjünk, hogy mások is éhezzenek rá, és merjük továbbadni!

„Engem keressetek, és éltek!” Ám 5,4